

סתרי תורה

וְעַשֵּׂךְ לְגֹוי גָּדוֹל. זו ברכתה אמרת. ואברך - שפכים. ואנדרלה שמק' - שלש. והיה ברכה ארבע. ואברכה מברכיך - חמץ. ומכלך אאר - שיש. וnbrco כה כל משפחחת האדמה - הגנה שביע. כיון שהתפרק בשבע הרכבות הלוג', מה כתוב? וילך אברם פאשר דבר אליו ה', לרדה

לעוולם הזה בפי שהצטווה.岷 וילך אותו לוט. זה הנח� שהתקלל והתקלל העולם בגלו, שהוא עומד לפתח להסתין לנוף, ולא תפעל הנשמה עבודה שהצטווה עד שייעברו עליה בעולם הזה של שירה שנים. שחרי משנים עשר שנים ומעלה מתחזרת הנשמה לעבד את העבודה שהצטווה. זהו שברות. ואברם בו חמיש שנים ושבעים שנה. שבע וחמש הם שנים עשר וושני עליונות עליהם - ארבעה עשר הם.

ואנו נראית הנשמה בעולם הזה, שהיא באה מחמש שנים מהם ת"ק פרוסות של עז המתים. ושבעים שנה - וזה אותו אילן מפש, שהוא שביעי לדרגות ונקרא שבעים שנה. אז ייצאת מאותה זמתה הנחש, ונכנסת לעבודה הקדושה. וזה שברות באתה מתרן [מי שביע שנה לא ספורות חיים פאחים אבע עשרה] מאותה הרגו והתקף של (השתן) והוא הנחש שהוא מסית אותו עד עכשו את הגור ושולט עליו.

באיין שולט ערלה חלת שנים. בבר נש תלת סרי שנים דקרוין שני ערלה, כיון דاعברו על גופה איןון שנים ואתעברת (ר"א ואתעברת) נשמה למפלח פולחנא קדישא, פקידת לגופא לרועיתא טבא, לכפוף להו נחש דה לא יכול לשולטהה כמה דהוי, דכתיב ויקח אברם את שרי אשתו וגו' (אברם דא י' את שרי דא ח. י' דא

סתרי תורה

וआשך לגווי גדול האי ברכתא חדא, ואברך תריין, ואנדרלה שמך תלת, והיה ברכה ארבע. ואברכה מברכיך חמץ, ומכלך אוור שית. ובברכו בה כל משפחחות האדמה הוא שבע. כיון דאטברכו באליין שבע ברקאן, מה כתיב וילך אברם פאשר דבר אליו יי' לנחתא להאי עלמא כמה דאתפקרא.

מיד וילך אותו לוט. דא איהו נחש דאתלטיא ואתלטיא עלמא בגיניה דאייהו קאים לפתח לאסטהה לגופא, ולא הפעול נשמה פולחנא דאתפקרת עד דיבערין עלה בהאי עלמא תלת עשר שנים, דהא מתירסר שניין ולעילא נשמה אתערת למפלח פולחנא דאתפקרת הדא הוא דכתיב. ואברם בן חמיש שנים ושבעים שנה. שבע וחמש פריסר אנון (יתרנו עלאיו עליינו ארבע סרי אנון).

ובדין אתחויאת נשמה באיהי עלמא. דאייהי אתיא מחמש שנים דאנוון ת"ק פריסי דאיילנא דמי. ושבעים שנה דא איהו ההויא אילנא ממש דאייהו שביעאה לדרגין ושבעין שנה אתני. בדין נפקת מהוואה זוהמא דנחש ועאלת בפולחנא קדישא הדא הוא דכתיב באתו מחרן (ימ' ע' שנה לא ספורות חיים מהוואה ארבע סרי) מהוואה רוגזא ותוקפא דהוואה (שתן) נחש דהו ניטי ליה עד השטא לגופא ושלטא עלי.

באיילנא שלטא ערלה חلت שנים. בבר נש תלת סרי שנים דקרוין שני ערלה, כיון דעברו על גופה איןון שנים ואתעברת (ר"א ואתעברת) נשמה למפלח פולחנא קדישא, פקידת לגופא לרועיתא טבא, לכפוף להו נחש דה לא יכול לשולטהה כמה דהוי, דכתיב ויקח אברם את שרי אשתו וגו' (אברם דא י' את שרי דא ח. י' דא שעברו על הגוף אותו השים והתעbara (ר"א וההוrah) הנשמה לעבד את עבودת הקדש, היא מצוה את הגוף לרוץן טוב, להכני עשותו הנחש שהגה לא יכול לשולט במו שהיה, שבטוב ויקח אברם את שרי אשתו וגו' (אברם י' את שרי י' והיא ביה ה' ובקשוח של הקבר). זה הגוף, שהוא